

M11

Časopis ZŠ Masarova

Navštívili jsme naše
partnery v Británii

Úvodník – tak jsem skončil

Po několika měsících jsem zdrhl ze ŽP. Když toto čtete, tak o tom možná ještě moji milovaní parlamentáři neví, ale vím téměř jistě, že budou slavit až do rána. Je to asi čtrnáct dní, co jsem jim narovinu řekl, co si myslím o jejich projektech a taky jsem se je pokusil vytrhnout z bubliny přesvědčení, že jsou milováni okolním světem. Zde jsem se taky napevno rozhodl, že odejdu. Oni na to reagovali s velkým údivem, který byl možná způsoben tím, že si vůbec nedokázali představit, že by jim toto někdo řekl, nebo si možná opravdu mysleli, že mají velkou podporu tam zdola. Nojo, jak my říkáme, schizofrenie je sviňa...

Matěj Kos

Jméno: Hana Blatná

Třída: 8. B

Funkce: Zástupkyně šéfredaktora

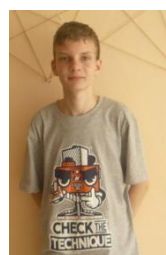
Oblíbená hudba: Emocore, Metal, Punkrock

Neoblíbené jídlo: Kapusta

Oblíbený film: On je fakt boží

Oblíbený časopis: Enigma, Epoque

Proč jsem šel/šla do časopisu?: Baví mě psát.

Jméno: Adam Jilek

Třída: 8. B

Funkce: Redaktor

Oblíbená hudba: Metal, Dubstep

Neoblíbené jídlo: Ryby, vnitřnosti, pajšl

Oblíbený film: Soumrak mrtvých

Oblíbený časopis: M11, Čili Chilli

Proč jsem šel/šla do časopisu?: Chtěl jsem.

Jméno: Kristýna Vyhnalíková

Třída: 7. A

Funkce: Redaktorka

Oblíbená hudba: Vše možné

Neoblíbené jídlo: Rajská, koprovka

Oblíbený film: Titanic

Oblíbený časopis: M11

Proč jsem šel/šla do časopisu?: Na výzvu časopisu.

Jméno: Kačka Beňová

Třída: 6. A

Funkce: Redaktorka

Oblíbená hudba: 5Angels

Neoblíbené jídlo: Játra

Oblíbený film: Camp rock

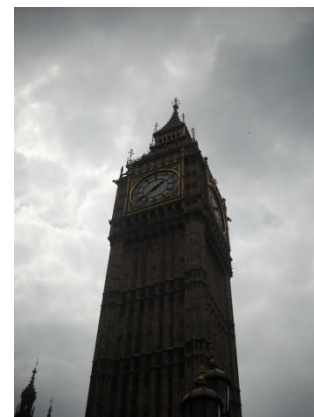
Oblíbený časopis: M11, Bravo

Proč jsem šel/šla do časopisu?: Protože sem chodí moje kamarádky! =D

Toto je 14. vydání časopisu M11. Časopis M11 pro Vás připravuje kroužek školního časopisu pod vedením Mgr. Marty Kadlečkové. Náklad 30 výtisků. Uzávěrka proběhla dne 28. 5. 2012 a všechny informace jsou aktuální k tomuto datu. Inzerce byla tvořena jako recese ve stavu nepřičetnosti, a proto je soudní cesta řešení nesouhlasu s inzerčí vyloučená. Připomínky, náměty na reportáže, nebo stížnosti ohledně obsahu či distribuce časopisu směřujte na email: casopism11@email.cz. Příjemné počtení Vám přeje redakce M11.

Z Moravy až za moře a zase zpátky **aneb** **Výjezd projektu Comenius do Londýna a Leeds**

Na kalendáři je datum 18. 5. A na hodinách v hale svítí 17:00. Na pár místech v odbavovací hale mezinárodního letiště Brno jsou hloučky rodičů a dětí. Někteří zde postávající rodiče jsou vystresováni více, než jejich ratolesti, které sem přišli vyprovodit na jejich cestu na Britské ostrovy. Za dvě a půl hodiny budeme sedět v letadle. Zatím však nervózně stepujeme v hloučkách a čekáme na jakýkoliv pokyn od učitelů. O půl šesté konečně pokyn přichází. Suneme se tedy k odbavování kufrů, poté k bezpečnostní prohlídce a celou tuto trasu prozatímně zakončujeme v bezcelní zóně, kde se vybavíme tekutinami, abychom nebyli nuceni kupovat předražené nápoje maďarské nízkonákladové společnosti, u které je podivné, že ještě nezaplatnila záchody na palubě. Ovšem ještě před nástupem do Airbusu A320 v neohodnotitelné bílo-fialové barvě musíme projít víceméně formální pasovou kontrolou, která se ovšem naší skupině protáhla. Bylo to nejspíš z důvodu, že nikdo z všeznalých policistů ještě v životě neviděl pas Vietnamské lidové republiky, a tak si ho museli všichni řádně prohlédnout. Nicméně po tomto zdržení už probíhala cesta hladce, ani (k mému zklamání) turbulence nebyly. Na letišti Luton (Pozor, nečte se "Latn"!) jsme přijeli už za tmy a po zkritizování podhledů v příletové hale, které byly zcela nezakryté a tak byla vidět veškerá vzduchotechnika, a po projití pasovou kontrolou jsme zažili menší šok kvůli levostrannému provozu. Po asi hodinové cestě jsme dojeli do hotelu Jurys Inn Croydon, který se nacházel v Londýnské čtvrti stejného jména, jako je poslední část jména hotelu. Zde část účastníků zájezdu odpadlo hned po příchodu do pokoje, ovšem někteří vydrželi ještě pár hodin bez spánku.

Prvního rána jsme se sešli o půl osmé u snídaně a připadali jsme si jak družstvo Alenek v Říši divů – tuna párečků, krdel ovoce, slepičího zobu, že by to vystačilo na naplnění síla, mraky pečiva a hlavně spousty anglické slaniny. Náš stůl se v této místnosti žroutům zaslíbené zdržel asi hodinu a někteří (ano Eliško, tím myslím tebe) se nacpali tak, že zbytek dne nemuseli nic většího jíst. Ovšem z hotelu jsme museli alespoň dočasně odejít, abychom viděli nějaké památky. Prvním překvapením pro mě bylo nádraží – nová, prosklená budova, turnikety a jízdenky s magnetickým proužkem – jaká to změna oproti našemu právě zaváděnému termomoru. Dojeli jsme na nádraží Victoria a vydali se k Buckinghamskému paláci. Po chvíli bloudění jsme narazili na šílené množství lidí a taky na nějakou budovu, která připomínala cosi z televize – ano, byl to Buckinghamský palác, sídlo královna Alžběty II. Zaujali jsme postavení v jedné nepřehledné rovině a skryli jsme se za ostatní turisty. No mohlo být

tak kolem půl dvanácté, blíží se k nám průvod a v něm muži s vysokými čepicemi. Byla to výměna stráží. Když už to vypadalo, že se nic dít nebude, vydali jsme se do parku, kde jsme měli první přestávku. Když už vypršel čas určený k volnému pohybu, vyrazili jsme směr Parlament. Tam jsme se pokochali budovami a autor této reportáže zde přednesl svých několik vět na téma Big Ben. Zde, na druhém břehu Temže, naproti Parlamentu jsme mohli

zdáli vidět prstenec Londýnského oka, kde byl náš další cíl. Ale naši vedoucí nám zde nařídili rozchod s tím, ať se každý dostane k Oku, jak chce (asi tajně doufali, že se budeme muset ANGLICKY ptát na cestu). Když asi po hodině ukončili rozchod pod okem a přepočítávali děti, jistě si říkali, že je divné, že jsou zde všichni a co je ještě divější – včas. No ale čas letěl a tak jsme se odebrali k dlouhé, štrůdlíkové frontě, která končila v Oku. Výhledy z oka jsme si užili a litovali jsme, že je projížďka tak krátká. Když už jsme museli z opravdového Oka odejít, provozovatel nám dal ještě poslední vzpomínku na zážitek 4D projekcí. No co, bylo to krásné, ale nás čekala další spousta věcí a po odevzdání brýlí jsme se tedy vydali na Trafalgarské náměstí, kde byly galerie, sloup, demonstrace a náš poslední rozchod dne. V galerii, kde jsme se byli podívat, jsme viděli kromě jiného i obrazy Vincenta van Gogha. Dále jsme se porozhlédli po náměstí a naše trojice (Katka, Mirek a já) jsme zapluli do restaurace a tam jsme přežili až do času konce rozchodu. Na náměstí se o menší výtržnost postaral jeden spolužák, který chtěl po ptáku, o kterém byl přesvědčen, že ho viděl v 4D kině autogram. Pták na to ovšem nečekaně odpověděl a tak dopadl jeden bílý „autogram“ asi dva metry od nás. Po tomto incidentu jsme se přesunuli na nádraží, odkud jsme odjeli do hotelu. První den v Londýně skončil.

Druhého rána jsme vstali, jak kdo chtěl a šli jsme opět na vydatnou snídani. Po snídani jsme hodili kufry do pokoje k paní učitelce, kde (doufám) zůstaly do odjezdu. Na program jsme měli návštěvu Katedrály svatého Pavla a Toweru. Vyrázili jsme opět na nádraží, ale cíl byla tentokrát čtvrt London City. Procházkou jsme se dostali ke katedrále, kterou jsme si zvenku prohlédli a počkali na londýnský dvoupatrový autobus, který nás měl hodit k Toweru. Autobusu jsme se dočkali a tak jsme se po třech zastávkách dostali k Toweru. V Toweru jsme měli volnou prohlídku, při které jsme mohli vidět například expozici historie britských ozbrojených sil. Rozhodně si ale nikdo nemohl nechat ujít korunovační klenoty, včetně koruny s diamantem koh-i-noor. Po východu z Toweru jsme ještě viděli a

fotografovali Tower Bridge, který nás překvapil hlavně částmi natřenými modrou barvou. To už ale byl čas k návratu k hotelu, kde na nás měl čekat autobus.

Když jsme dojeli a vyzvedli si kufry, dozvěděli jsme se (možná to byl mýtus), že zde autobus sice už byl, ale musel odjet, protože bylo čekání před hotelem zakázáno. Ale i přes tyto problémy jsme se nakonec autobus přijel a my se mohli rozloučit s Londýnem a vyrazit na cestu do Leeds. Při cestě se setmělo a tak jsme do kempu dojeli už za tmy. O to větší byl náš šok z ubytování – palandy, spacáky, spací místnosti po osmi, kuchyňka s šílenou večeří,... Jaký to byl rozdíl oproti hotelu, kde byla vana na pokoji a televize s BBC. Ale první noc nebyla špatná a dokonce jsem se vyspal asi nejlíp za poslední rok.

Ráno byla většina účastníků ještě otrávenějších, než večer – noc si zrovna neužili. Stížnosti padaly především na zimu v objektu, čehož jsem si, ač pouze lehce oděný, nevšiml. Po snídani, která samo sebou ve znamení slaniny jsme vyrazili do školy. Ve škole byla spousta malých dětí, takže jsme silně vyčnívali. Ani ostatní školy na tom nebyly s výškou lépe – nejstarším žákům – cizincům bylo 12. Škola pochází z osmdesátých let a zatím neprošla výraznější úpravou. Ve škole bylo připraveno uvítání a několik aktivit. První, které jsem se zúčastnil, bych nazval takto – tanec u tyče s fáborkem.

Jednalo se o to, běhat kolem „máje“, ze které vedla spousta barevných šňůrek, ze kterých se střídavým obíháním některých barev vytvářely obrazce. Druhá aktivita byla malování vlajek a ostatních symbolů země, ze které pocházíme. Třetí aktivita byla „Anglická svačina“. Pohostili nás čajem s mlékem a pečivem. Poslední aktivita byla taky typicky britská, typičtější než Monthy Python a počasí dohromady – kriket. Tahle hra je kombinace baseballu a bezvýznamného běhání od tyče k tyči, což středoevropan mého stříhu nikdy nepochopí. Když už byla část aktivit u konce (kriket a sváča byla až další den, zde uvedeno pouze kvůli kompletnosti), čekal nás oběd, v mém případě krocan. Maso bylo dobré, na školní jídelnu nezvykle lehce požitelné, a skutečnost, že byl k obědu i chutný dezert v podobě buchty mě dorazila. Když už jsme byli naplněni, tak jsme vyrazili na prohlídku města. Viděli jsme ruiny kláštera, který byl základem města, nové centrum s velkými budovami, stadion Leeds United a plavební kanál. Když už jsme prohlídku skončili, čekala nás večeře a improvizovaný festival lidových tanců. Kolem desáté hodiny jsme se vrátili do kempu. Někteří si přibrali deky, aby nezmrzli, což jsem mírně nechápal – já jsem ještě v pokoji větrával. Každopádně všichni byli vybaveni na další noc a tak většina mohla zalehnout, zatím co my jsme dodělávali videozpravodajství a občas prohodili pár slov s naším anglickým průvodcem.

Dalšího rána jsme všichni velmi těžce vstávali, protože se nám z tepla vyhřátých spacáků nechtělo, ale nakonec jsme museli chtít nechtě vstát, abychom viděli Severní moře. Ještě před

odjezdem do Whitby jsme se nasnídali – no co budu dlouze rozepisovat, slanina opět jela ve velkém. Dalším bodem programu byla návštěva školy, kde jsme udělali ty aktivity, které jsme nestihli v předchozích dnech – v případě nás, Zelených, to byli kriket a svačina. Když jsme odcházeli z poslední aktivity, viděli jsme velké krabice, ze kterých byla minimálně jedna plná brambůrek. Zde bych se rád zastavil: V Anglii jsou totiž brambůrky jednak nesmírně dobré (kdo pojedete do Anglie, nezapomeňte ochutnat octovou příchuť) a jednak se běžně dávají dětem na svačinu, takže na naše svačiny nemohly chybět. Nasoukali jsme se do autobusu a vyrazili. Po chvíli cesty po dálnici (mimořádně o mnoho lepší, jak D1) jsme vjeli na pravou anglickou dvouproudovou cestu, kde by se dva autobusy jen stěží vyhnuly. A náhle se to stalo – autobusem začalo lítat proroctví, že pro nás mají nějaké překvapení. Všichni jsme přemýšleli, o co půjde. Před výrobnou cukrovinek jsme zastavili. Ještě před prohlídkou jsme měli oběd ve formě pikniku – toasty, zákusky a samozřejmě brambůrky. Když už všichni dožvýkali brambůrky, tak jsme se vydali do výrobní haly. Viděli jsme zde výrobu tvrdých i měkkých bonbónů, máslových sušenek i čokoládových figurek, samozřejmě vše s ochutnávkou. Na konci kdo chtěl, mohl koupit něco málo domů. I já jsem neodolal, ovšem Original Yorkshire Butter Biscuits zmizely doma neznámo kam. Jak měla většina účastníků nakoupeno „za výhodné ceny“, již nic nebránilo odjezdu do Whitby. Whitby je krásné přístavní městečko na pobřeží Severního moře s ruinami katedrály vystavěné v ukázkovém gotickém slohu. Část osazenstva, či spíše osezenstva z autobusu vyrazila na prohlídku ruin a

fotografování výhledů na moře. Výhledy byly opravdu nádherné. Po pokochání jsme seběhli, nebo spíš, jak by řekla moje babička, slítlí, na pláž. Zde Katka provokovala racky, učitelský sbor fotil, Mirek natáčel a já nadával, protože mi z procházky po pláži natekla voda do bot. A ještě jedna zajímavost zde byla – koupající se pan učitel Černochoch. Docela se divím, že se mu do maximálně desetistupňové vody chtělo... Jakmile se pan učitel dostatečně ochladil, vyrazili jsme směr „nějaká restaurace“, kde jsme měli jíst tradiční jídlo Fish and Cips. Před stánkem jsme se zastavili. Holt na lepší prostředí nebyly asi z grantu peníze, a tak jsme vzali za vděk rybou z polystyrenové misky. I racci byli potěšeni, protože nám sežrali několik kusů masa a nepočítaně hranolek. To bychom mohli ještě přežít, ale když racek sedl spolužačce na hlavu a nejmenovanou paní učitelku ohodil svými produkty tak, že měla půl bundy zašpiněné, radši jsme utekli do autobusů a vyrazili směr Leeds. Jak jsme přijeli do kempu, začali se vytvářet skupinky na pokojích, ale i mimo ně. Já jsem měl tu čest, že jsem se vmísil do skupinky „konverzační“, kde jsme mluvili v Angličtině s jedním z učitelů. O všem a ničem jsme se bavili dlouho, až nás musel pan ředitel zahnat, div ne silou, na pokoje. Tak skončil poslední celý den v Anglii.

Poslední den jsme toho moc nestihli – snídaně ve formě slaniny, zapnout kufry a jít k autobusu, který nás měl odvést zpět na letiště Luton. Cesta byla poměrně dlouhá, ale ve společnosti ostatních účastníků zájezdu a tabletu uběhla rychle. Na letiště jsme dojeli s předstihem a tak jsme chvíli čekali u přepážky, než na náš let přijde řada. Po odebrání bagáže přišla na řadu „zostřená“ bezpečnostní prohlídka. Viděl jsem už několik skokanů na železnici, fotil jsem se s mrtvým ježkem, ale nic z toho mě tak nerozklepalo jako představa, že se mě bude Angličan nesrozumitelně ptát na všetečné otázky, jejichž nezodpovězení by mohlo znamenat opravdu osobní a důkladný přístup k celé prohlídce, což by v mém případě bylo na delší dobu. Nakonec jsem ovšem, i když s menším zdržením způsobeným prohledáváním počítače, prošel. V bezcelní zóně jsem koupil octové brambůrky na doma a do školy, (opět) porušil svůj kávový půst naprosto skvělým cappuccinem a vyrazil jsem k bráně. Až před poslední kontrolou jsem si uvědomil, že kávu, byť s cestovním uzávěrem, mít při startu v ruce nemůžu, a tak jsem musel půlku asi třidecové kávy lidově řečeno „vyexnout“. Cesta zpět probíhala sice méně hladce, než cesta tam, ovšem až na pár turbulencí a velmi účinné brzdění v Brně bylo vše v pořádku. V příletové hale letiště Brno jsme našli všechny svá zavazadla a své rodiče, se kterými jsme se přivítali a odjeli po dlouhé době odloučení domů k pořádné české večeři.

Anglie byla nádherná a dokonce i mě, člověka, který angličtinu nemá rád, až nesnáší, velmi zaujala. Chtěl bych se tam někdy vrátit. Ale nakonec můžu, protože mi pan učitel Kennedy říkal, že až budu novinář, mám přijet na návštěvu. To se tedy budu muset snažit...

Matěj Kos

Velikonoce u Malíčkových

Ano, již proběhly velikonoční svátky, což je nevhodnější doba k návratu k naší známé rodině Malíčkově. Opět s nimi zažijeme spoustu legrace, vtipných narážek, ale i různé životní trable, opět Vám rodinu předvedeme v pravém slova smyslu, opět se můžete těšit na napětí a humor.

Ale většina dnešního příběhu se bude „točit“ především okolo Kláry.

„Pane Bože,“ diví se Klára, která právě vstala z postele a dívá se do kalendáře. Vidí datum 9 dubna! „To odporné bití už je zase tady.“ vzdychá. Když se dívá do zrcadla a češe si vlasy, najednou uslyší zuřivé bouchání na dveře a hlasité výkřiky. „No nazdar, Petr je tady!“ řekne si. „Ale já mám plán!“ „Otevřít, okamžitě otevřít!“ řve Péťa, ale nic naplat, Klára zamknula dveře a schovala se do skříně. „Jen počkej! Však já se na tebe nějak dostanu!“ vyhrožuje Péťa a běží po schodech do kuchyně, kde snídají rodiče. „Tatí, mamí, Klára nahoře neotvírá! Asi se jí něco stalo!“ „No, to by tak ještě scházelo. Holce je sotva osm.“ Vzdychá tatínek. „Co budeme dělat?“ zoufá si maminka. „Víš co?“ napadá tátu, „půjdu nahoru.“ „To tě nesmí ani napadnout!“ zakazuje máma. „Holku poděšíš a pak ji nikdo do rána z pokoje nevytáhne.“ „A co mám teda dělat?“ „Čekat.“ „Pro mě, za mě, čekej si třeba celý den!“ a táta vyrazil ze dveří a vyběhl po schodech nahoru, Péťa hned za ním. „Tak, Kláro, Velikonoční pondělí je jen jednou ročně, však už to nějak přežiješ...doufám.“ „To doufáš špatně!“ drze odpovídá Klára a otvírá dveře od balkonu, který spojuje Klářin a Petrův pokoj. „Tak otevři!“ zlobí se táta. „Otevřít, okamžitě otevřít!“ křičí Péťa „Nevyváděj a svihej dolů! Zmlátit ji můžeš až na zahradě.“ posílá táta Péťu dolů.

Tatínek má toho akorát tak dost. Projde Petrovým pokojem a otvírá balkonové dveře od Petrova pokoje. Nikde nikdo. Pak otevře balkonové dveře od pokoje Kláry a vnitřní vchodové dveře odemkne, vytáhne klíč, otevře a zase nikde nikdo. „To je fakt záhada.“ diví se táta. „Kam se to děcko mohlo podít?“ ptá se sám sebe. Vtom slyší dupot a křik. Běží na balkon a vidí, jak Klára běhá po zahradě, křičí, a Péťa, dokonale „vyzbrojený“ pomlázkou, řehtačkou a se slamákem na hlavě honí běží za Klárou. „No to snad není pravda!“ Táta celý vzteky bez sebe letí na zahradu a chce vynadat Kláre, že slezla z balkonu. Cestou potkává udýchaného Péťu: „Tati, zdrhla mi!“ „A kam?“ „Utekla brankou.“ „Chci jí nadat za tu kaskadérinu.“ „Có?“ „Zdrhla mi přes balkon do zahrady!“ „Ale to není možný! Vždyť vyšla dveřmi na terase!“ „To jsem z toho cvok!“

Mezitím si Klára odemyká hlavní vchodové dveře od domu a běží po schodech do pokoje, jehož dveře jsou otevřeny dokořán. Zase je za sebou zavře a zamkne. Projde balkonem do Petrova pokoje, otevře skřín s jeho šaty a některé z nich si oblékne – štěstí, že má stejné číslo.

Ale boty si musí vzít svoje.

„Mami, někdo zvoní.“ volá Péťa v domě na mámu, která říká: „Kdo to může být, zrovna v tuhle dobu.“ a otevře. „Ehm...chrh...ehm...ehm...dobrý den!“ „Dobrý den, copak si přeješ?“ diví se máma a hned se diví, že tento kluk má poněkud jemný, ženský hlas a na nohou růžové papuče. Dokonce i jeho čepice a manšestráky jsou podobné těm, co nosí Petr. „No, jaksi...tak se jdu zeptat...no, to víte...“ „Ach, ano, ale my momentálně k dispozici žádnou holku nemáme.“ „Škoda, tak nashledanou.“ „Nashledanou.“ „Hm, velice divný hoch. Byl ještě malý a nebýt toho oblečení, byla bych ho považovala za Kláru!“ diví se maminka.

Pochopili jste příběh (zvláště odstavec s únikem Kláry)? Zdá se Vám reálný? Nebo Vám připadal přihlouplý? Odpovědi jsou zcela prosté. Když Klára prchala před otcem a bratrem, jednoduše proběhla balkonem a schovala se v bratrových pokojích, takže ji táta nenašel, když tudy procházel. Chápete to? Pokud ne, zeptejte se někoho, kdo to pochopil. Mě osobně, prosím, neotravujte.

Arnošt Fridrich

Povídka **Filatelista**

V jednom zapadlém městečku žil starý pán. Jmenoval se Jáchym a bylo mu už 96 let.

Manželka mu umřela v jeho 55 letech. Od té doby ven vycházel jen občas , s lidmi se nebavil, a věnoval se jen své sbírce známek. Měl je schované ve své staré , velké a zaprášené truhlici na půdě. Jednou k němu přišla vnučka a on ji měl pohlídat. Jeho vnučce bylo 8 let a jelikož nevěděl , jak se o ni má postarat , byl velmi v rozpacích. Sedl si do křesla , kouřil vodní dýmku a hleděl na svoji vnučku. Ta se na něj hladově dívala. Jáchym hned vytušil , že je hladová , a tak začal hledat ve spíži něco k jídlu. Po pár minutách vytáhl zaprášenou krabici od cereálií a podal ji vnučce. Ta se na něj drze podívala, ale do jídla se dala. Po dvou hodinách ho vnučka začala tahat za ruku směrem ke dveřím. Jáchym z toho moc nadšený nebyl , nechtělo se mu totiž opouštět svoji sbírku známek , ale nakonec se nechal přemluvit. Když se vrátili , uviděl rozbité okno a hrůzou mu zježel poslední jeho vlas. Běžel po schodech na půdu aby zkontroloval truhlici. Ta byla ale prázdná. Jáchym spadl na zem. Po pěti minutách přijela záchranka a odvezla jej do nemocnice. Po pár týdnech došel dopis v černé obálce. Jáchym umřel na infarkt.

Adam Illek

Něco málo z Ekologie

Vážení, poslední dobou mě velice začíná štvát vaše chování právě v tomto ohledu. Všichni si stěžujete na „Konec světa“, který má nastat 21. prosince tohoto roku, ale uvědomujete si, co děláte? V první příležitosti, která se vám naskytne, odhodíte na zem, co se dá! Na co myslíte, že tu máme všude koše a ještě různé kontejnery, sníte jídlo, odhodíte obal a řeknete „jejda“ nebo „uplavalo“! Nepřijde vám to odporné a odstrašující, že když vyjdete ven na ulici, po zelené jarní travičce se válí odpadky nebo i různý textil?! Zamyslete se nad tím prosím, neděláte to všichni, já vím, ale alespoň polovina ano. Jedině tímto naše planeta nesnesitelně trpí a upadne jedině proto, jak se k ní chováme. Ještě tady na škole máme Den Země, kde se tohle vždy řeší, ale stále na to nedbáte. Neříkám, že musíte rozdělovat plast, papír, sklo a zbytky jídel, ale alespoň to neházejte po venku!

Hanka Blatná

Já

Co si představíte pod pojmem já? Já osobně si nejdřív představím ten ksicht, který vidím ráno v zrcadle, u něhož si říkám něco o tom, že bych se do toho zrcadla neměl dívat, a pak si pod tímto představím mé já. To já, co cítím většinou v hrdle. V tomto článku bych se chtěl radši věnovat tomu já v tom hrdle. Uvědomění sebe sama je základní rys člověka, i když nevíme, zda si jiní živočichové taky sebe uvědomují. Co je ale to, co jsme? Kde je ta část mozku, v které jsme? Myslím si, že moje já je uloženo někde u čela, kde cítím, že se mi zobrazuje to, co vidím. Zdá se mi, že moje oči promítají obraz na část mozku a ta část, ve které je naše vědomí, si obraz prohlíží. Myslím si to jen z jediného důvodu a tím je abstraktní myšlení. Podle vědců se od zvířat lišíme tím, že si dokážeme něco představit. Z čehož plyne, že v komiksu jsou blbě ty bubliny s klobásou u psů. Ale taky je zajímavé, jak se takové já vyvíjí. Když se člověk narodí, tak je to jako počítač (omlouvám se za toto přirovnání, ale evidentně jsem už z toho počítače úplně zdegenerovaný). Přejde na svět a nic neví, nezdá, sám sebe si příliš neuvědomuje, než se do něj nahraje operační systém. U člověka je to samozřejmě tak, že se začne orientovat ve světě a začne získávat pocit sebe. Začne se také učit a získávat vlastní názor. Právě názorem se od zvířat dost lišíme. Zvířeti je jedno, jestli je nějaký maso upečený nebo ne, ale člověk zastane názor, že ten řízek se o dost lépe jí teplý. Já si například sám sebe nedokážu představit v těle zvířete. A nedej bože ještě v těle někoho jiného. Sice zastávám názor, že vědomí se přesunout nedá, ale bylo by docela šílené, kdyby se dvě vědomí vyměnili. Takže tímto bych to chtěl celé uzavřít a jestli jste se během článku unudili k smrti, tak se hluboce omlouvám.

PS: Ne, neomlouvám!

Miroslav Rujzl

Filozof - teoretik

Zakrslý králík

Zakrslý králíci jsou menší plemena králíka domácího. Králíci jsou velmi často přiřazeni do jiného řádu než ve kterém jsou. Většinou je řadíme do řádu hlodavců, ale králíci mají svůj řád **zajíci**. Všechno to začalo u Římanů, kteří králíky chovali na maso nikoliv na hraní. Od poloviny 16. století jsme objevily první barevné plemeno. K chovatelství došlo už v 17. století v Anglii. Dnes je zhruba 65 základních plemen.

Zakrslý králík má krátké zavalité tělo se středně velkými končetinami, velmi krátký ocásek a neznatelný krk. Délka uší králíků se pohybuje do 5 cm. Máme různé variace králíků. Králíček je býložravec, takže když ho budete chovat tak základní potraviny jsou voda a seno. Pro zpestření můžete svému ušákovi dávat zrní, zeleninu, ovoce... Králíci se průměrně dožívají až 6 let (znám i 9 ročního králíčka). Obvykle váží cca 1-2 kg.

Když si pořídíte králíčka

Základem je klec cca 100x50x50 pro králíčka do 3 kg. Umístění klece je třeba zvážit (umístujte do volného prostoru kde není izolován od světla). Poté budete potřebovat jesličky na seno a napáječkou na vodu, popřípadě misku na zrní. Pro úplnou spokojenost králíčka kupte nějakou „boudu“, do které se bude moct schovat. Určitě by jste měli koupit podestýlku. Je lepší kupovat podestýlku ze které se nepráší, protože králíček pak může mít problémy. Můžeme vybírat z různých druhů: kukuřičná podestýlka (doporučuji), senná podestýlka (nedoporučuji), piliny (moc práší) nebo dřevěné oválky (podle mých zkušeností nejlepší). Podestýlkou můžete posypat celou klec nebo si můžete koupit „záchůdek“ a podestýlku dáte jen tam. Klec by jsme měli pravidelně čistit (měnit podestýlku atd.). Králíčka je ideální čistit 2-3 do týdne a jednou za měsíc by jsme měli vyčistit komplet celou klec. Je potřeba s králíčkem chodit na pravidelné kontroly k veterináři (očkování, stříhání drápků...)

Plemena:

Velký čistokrevný králík

Střední čistokrevný králík

Malý čistokrevný králík

Zakrslý králík

Beran

Rex

Angorský králík

Králíček je nenáročný domácí mazlíček, ale přesto je nutné se mu věnovat.

Beata Klobasová

Hra-Vlak

Rok vydání 1993.

Ve hře máte na starosti vlak, se kterým vysbíráváte suroviny a zvířata. Ve hře máte pochopitelně hodně poschodí. Hru si pamatuje většina lidí i ze školek. Hra sedá hrát na disketě, mobilu, CD nebo jiném výměnném disku. U většiny lidí je tahle hra oblíbená. Podobá se známé hře jménem snake.

Lucie Matulová

Rubrika – PC nachytávky a vychytávky

Jak vytvořit protivný program

Jedná se o neškodný program (nejedná se o virus), který vytvoří vyskakovací okna, která oběť bude vypínat nejméně pět minut. (záleží na počtu oken, která si pak nastavíte).

V první řadě si otevřete poznámkový blok.

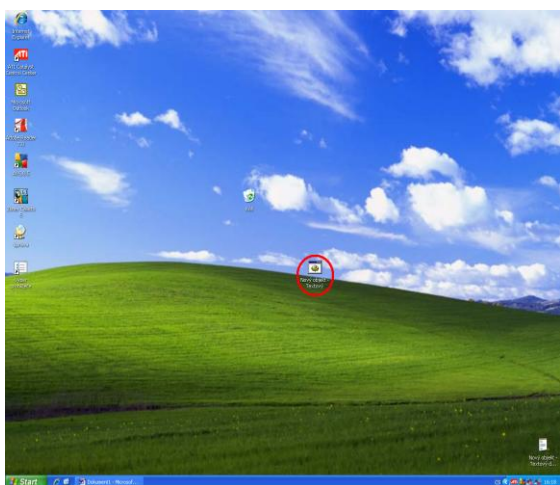
Napište do něj "start".

Start zkopírujete a poté vložte tolikrát, kolik chcete vyskakovacích oken.

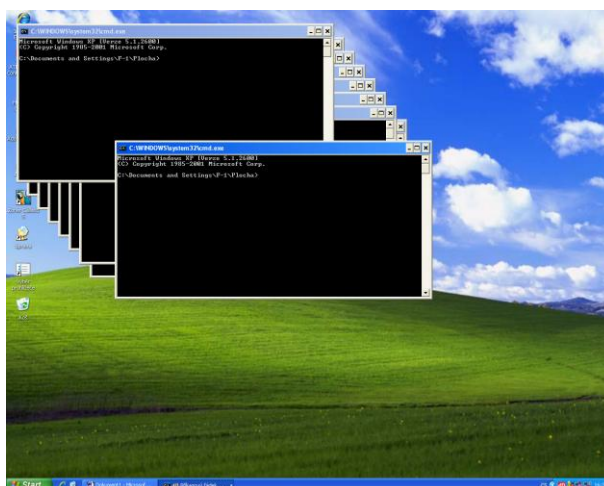
Poté uložte jako soubor s příponou ".bat" a dole vyberte z nabídky "všechny soubory" (ne textový dokument). Nazvěte jej například "Cool video".

Otevřete program.

Otevřou se vám protivná okna, která budete pracně zavírat.

Zde máte označený vytvořený program

Vyskakovací okna, která se vytvoří po spuštění programu.

Adam Illek, 8.B

4 NEJLEPŠÍ HORORY

Jedním z mých oblíbených filmových (i knižních) žánrů jsou horory. Ale neplatí to u těch, ve kterých tečou hektolitry krve. Správný horor má vyděsit tak, že z toho aspoň 2 dny nespíte. Proto jsem vybrala 4 ty nejlepší.

1. NEZVRATNÝ OSUD

Série zatím pěti filmů, které mají v podstatě stejný děj. Skupina lidí je na místě, kde jsou i další lidé. Najednou jeden z nich má vizi, že se stane tragédie, při které všichni zemřou. Vize končí ve chvíli kdy umírá i ten, který tu vizi prožívá. Začne křičet, že se stane nehoda, při které všichni zemřou a nakonec jich 7 odejde pryč a zachrání se. Uběhne asi měsíc a ti, kteří přežili začínají umírat při divných nehodách, které nikdo nedokáže vysvětlit. Problém je v tom, že umírají v pořadí, v jakém by umřeli při nehodě. Takže ten, který měl vizi si musí vzpomenout, v jakém pořadí umírali. Jak jsem už psala, všechny díly mají skoro stejný děj, liší se pouze nehody. V 1. díle vybuchlo letadlo, ve 2. díle byla hromadná havárie na dálnici, ve 3. díle se zřítily horská dráha, ve 4. díle se vybouraly auta na automobilových závodech a v 5. díle se zřítily most. Všechny díly jdou časově za sebou, pouze 5. díl se odehrává ještě před 1. dílem.

2. VĚŘTE – NEVĚŘTE

Americký seriál zhruba z roku 1997. V každém díle je 5 asi 10-ti minutových příběhů. Některé jsou smyšlené, jiné natočené podle skutečné události. Jedním z mých nejoblíbenějších příběhů je Děsivý komiks. Vypráví o malíři komiksů, které se nelíbí vydavateli. Pohádají se a malíř dostane výpověď. V noci na vydavatele zazvoní policie a oznámí mu, že jeho bývalý zaměstnanec spáchal sebevraždu- skočil z mostu. Je požádán, aby šel svého bývalého zaměstnance identifikovat. Když se vrátí domů, najde na stole obálku s novým komiksem. Když si ho prohlíží zjistí, že malíř namaloval vlastní smrt. Je tam dokonce obrázek z márnice. Když si komiks prohlídne, uvidí ducha svého bývalého zaměstnance, který mu říká, jestli ho už konečně vyděsil(dostal výpověď, protože jeho komiksy byly málo děsivé). Pan vydavatel nakonec zemře.

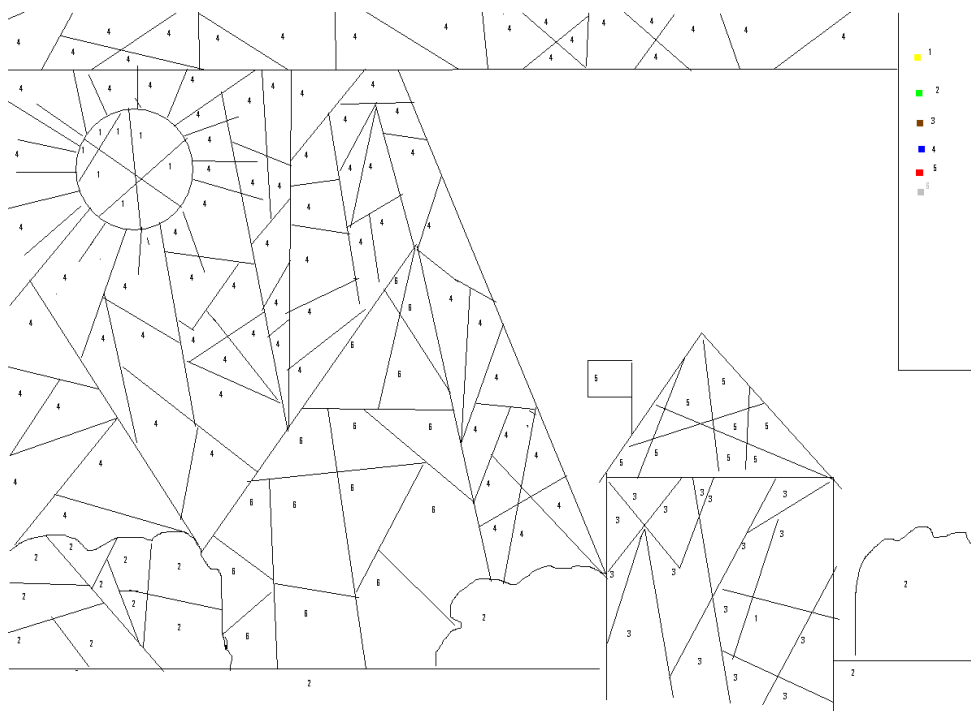
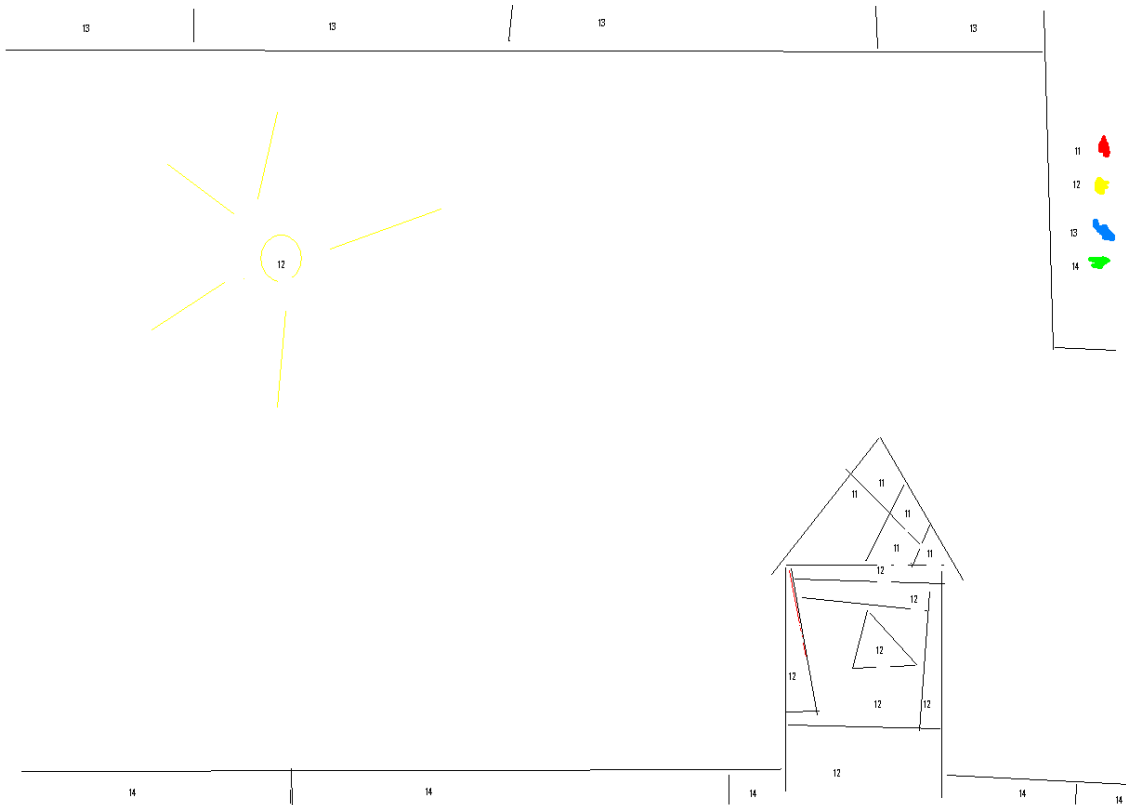
3. KRUH

Horor, který asi znáte všichni. Lidé si pustí kazetu a za týden zemřou. Novinářka Rachel Kellerová si ji pustí a společně se svým přítelem Noehem začne pátrat po autorovi. Udělá mu kopii a Noeh si ji pustí. Zjistí, že kazeta souvisí s malou Samarou, kterou její matka hodila do studny a Samara po týdnu zemřela. Když Rachel přijde na farmu, kde Samara se svými rodiči a koňmi žila, najde místa, která byla na kazetě. Když jsou zpátky ve městě, Noeh zemře(uběhl týden od chvíle, kdy se díval na kazetu) a Rachel dojde že se zachrání, když udělá kopii.

4.TO

Horor napsaný v 70. letech Stephenem Kingem – Mistrem hororů. Děj se odehrává v americkém městečku Derry, kde se každých 30 objeví klaun Penny Wise, který láká malé děti na houpačky, cukrovou vatu, na balónky. Děti mu samozřejmě uvěří a za chvíli jsou mrtvé. Pak se s tím parta sedmi kamarádů (říkají si Šťastná sedma) rozhodne bojovat. Dalších 30 let si mysleli, že To přemohli, vyrostli a vlastně zapoměli jeden na druhého. V Derry zůstal jenom Mike, který na to nemohl zapomenout. Když se znovu začaly ztrácet děti, našel svých šest kamarádů a poprosil je, aby se vrátili. Přijelo jich jenom 5, protože Stan spáchal sebevraždu. S To jich šlo bojovat jenom 5, protože Mike byl těžce zraněný. V boji zemřel Eddie. Mike se nakonec uzdravil, Beverly a Ben se vzali a Bill vyléčil svoji manželku, která jela za ním do Derry a uviděla „světla smrti“. Tento film jsem musela vidět dvakrát, protože jsem to poprvé moc nepochopila, ale rozhodně ho všem doporučuji. To vyšlo i v knižní podobě.

Kateřina Pokorná

Lukášek a Adélka

najpíšani písmena na dalším řádku.

Z
o
d
e
p
t

snake

Návěsti a návěstidla Českých drah

část 1.

Výňatek z Návěstních předpisů:

Návěst je rozkaz (zpráva), který musí být bezpodmínečně splněn všemi dostupnými prostředky. Veškeré návěsti se musejí dávat přesně podle všech platných předpisů tak, aby je bylo možné postřehnout včasné a bez pochybností.

Návěstidlo je přenosné nebo nepřenosné technické zařízení, kterým se dává návěst.

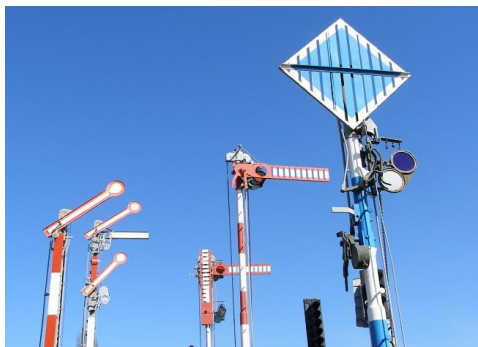
Pro bezpečnost a přesnost drážní dopravy byla již v době vzniku železnice vynalezena návěstidla, podle kterých se řídí vlaky a jejich strojvůdci na trati. Návěstidla a jimi vysílané návěsti jsou v jistém slova smyslu dopravními „značkami“ železnice. Dnes tvoří návěstidla jednu z nejdůležitějších složek ve vlakové dopravě.

Návěstidla jsou ovšem pouze zařízení na zobrazování těchto návěstí. Návěsti však vyjadřují svou barvou, tvarem, polohou, pohybem, a někdy i číslem nebo písmenem na návěstidle s indikátorem)*.

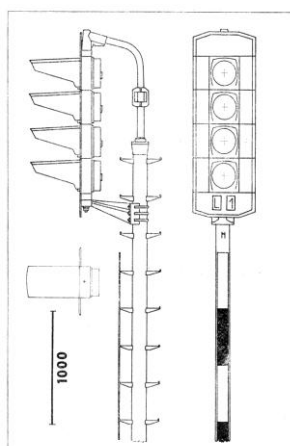
Pro vlakový provoz jsou nejdůležitější tzv. hlavní návěstidla. Podobně jako v automobilové dopravě slouží mimo jiné k řízení aut semaforey, takto fungují i vypadají světelná návěstidla s barvami červenou, zelenou, žlutou, bílou a někdy i modrou. Jejich světla svítí trvale ve dne i v noci, a jejich světla se zobrazují automaticky.

Mimo světelná návěstidla existují ještě mnohem starší tzv. mechanická návěstidla, jejichž ramena ukazují svou polohou a barvou jednotlivé návěsti. Neměla světlo, proto se musela v noci osvětlovat barevnými svítilnami. V současnosti se stále používají pouze na místních méně významných tratích, protože se nepřestavují automaticky, tudíž se musí přestavovat ručně pákou výpravčím pomocí dlouhých kovových táhel, která se vinou podél tratí.

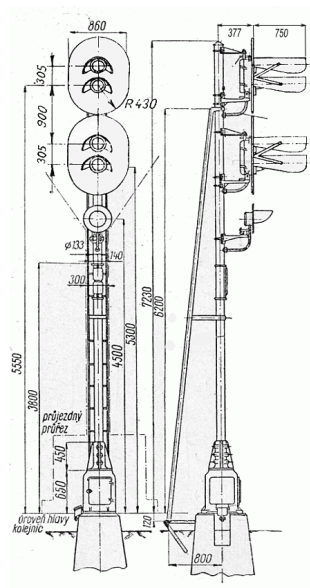
Mezi nejzajímavější hlavní návěstidla patří návěstidla tzv. automatického bloku, která oddělují jednotlivé prostorové oddíly na širé trati)** , a jsou již od svého počátku řízena automaticky.

*Mechanická návěstidla v Muzeu drážní
sovětského
techniky v Hradci Králové.*

*Nákres moderního světelného
návěstidla AŽD 70.*

*Nákres návěstidla
vzoru ESP.*

Na návěsti hlavních návěstidel upozorňují tzv. předvěsti, které oznamují, zda následující hlavní návěstidlo dovoluje či zakazuje jízdu vlaku, příp. nařizuje snížit rychlost. Opět rozlišujeme předvěsti světelné a mechanické.

Hlavní návěstidla ovšem dělíme na:

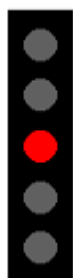
- a) vjezdová – kryjí vjezdy do stanic, výhyben apod.,
- b) odjezdová – kryjí odjezdy ze stanic,
- c) cestová – řídí jízdu vlaků ve stanicích,
- d) krycí – kryjí odbočky a vlečky, které vyúsťují přímo na širou trať,
- e) oddílová (AUTOMATICKÉHO BLOKU – AUTOBLOKU) – kryjí jednotlivé oddíly na širé trati.
- f) vložená – dovolují nebo zakazují posun, ukazují návěsti následujícího vloženého, vjezdového, odjezdového či cestového návěstidla.

Mimo hlavních návěstidel existují ještě návěstidla:

- a) seřadovací – zajišťují bezpečný posun)***
- b) spádovištní – zajišťují bezpečný provoz po svážném pahrbku)****.

Návěsti hlavních světelných návěstidel:

Pozn.: Tato část textu obsahuje pouze výběr návěstí.

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

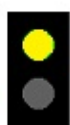

14.

1. Návěst **Stůj!** (jedno červené světlo) = vlaku je zakázáno projet za návěstidlo, čelo vlaku musí zastavit ještě před návěstidlem.
2. Návěst **Volno** (jedno zelené světlo) = vlak smí pokračovat nejvyšší dovolenou rychlostí.
3. Návěst **Výstraha** (horní žluté světlo) = vlak smí jet okolo tohoto návěstidla nejvyšší dovolenou rychlostí s připraveností zastavit před následujícím hlavním návěstidlem, které ukazuje návěst Stůj! nebo Přivolávací návěst (dále jen PN).
4. Návěst **Očekávej 40 km/h** (pomalu blikající horní žluté světlo) = vlak smí jet okolo tohoto návěstidla nejvyšší dovolenou rychlostí, u následujícího hlavního návěstidla rychlost nejvýše 40 km/h.
5. Návěst **Očekávej 60 km/h** (rychle blikající horní žluté světlo) = vlak smí jet okolo tohoto návěstidla nejvyšší dovolenou rychlostí, u následujícího hlavního návěstidla rychlost nejvýše 60 km/h.
6. Návěst **Očekávej 80 km/h** (pomalu blikající zelené světlo) = vlak smí jet okolo tohoto návěstidla nejvyšší dovolenou rychlostí, u následujícího hlavního návěstidla rychlost nejvýše 80 km/h.

7. Návěst **Očekávej 100 km/h** (rychle blikající zelené světlo) = vlak smí jet okolo tohoto návěstidla nejvyšší dovolenou rychlostí, u následujícího hlavního návěstidla rychlost nejvýše 100 km/h.
8. Návěst **40 km/h a volno** (dolní žluté světlo, nad ním zelené světlo) = vlak smí jet okolo tohoto návěstidla rychlostí nejvýše 40 km/h.
9. Návěst **60 km/h a volno** (dolní žluté světlo doplněné o žlutý světelný pruh, nad ním zelené světlo) = vlak smí jet okolo tohoto návěstidla rychlostí nejvýše 60 km/h.
10. Návěst **80 km/h a volno** (dolní žluté světlo doplněné o zelený světelný pruh, nad ním zelené světlo) = vlak smí jet okolo tohoto návěstidla rychlostí nejvýše 80 km/h.
11. Návěst **40 km/h a výstraha** (dvě žlutá světla) = vlak smí jet okolo tohoto návěstidla rychlostí nejvýše 40 km/h s připraveností zastavit před následujícím hlavním návěstidlem, která ukazuje návěst Stůj! nebo PN.
12. Návěst **60 km/h a výstraha** (dvě žlutá světla doplněná o žlutý světelný pruh) = vlak smí jet okolo tohoto návěstidla rychlostí nejvýše 60 km/h s připraveností zastavit před následujícím hlavním návěstidlem, které ukazuje návěst Stůj! nebo PN.
13. Návěst **80 km/h a výstraha** (dvě žlutá světla doplněná o zelený světelný pruh) = vlak smí jet okolo tohoto návěstidla rychlostí nejvýše 80 km/h s připraveností zastavit před následujícím hlavním návěstidlem, které ukazuje návěst Stůj! nebo PN.
14. **Přivolávací návěst** (jedno červené světlo, pod ním blikající bílé světlo) = vlak smí jet okolo tohoto i následujícího návěstidla rychlostí nejvýše 30 km/h s připraveností zastavit před jakoukoli se vyskytnuvší se překážkou (např. i návěstidlem, které ukazuje návěst Stůj!).

Návěsti světelných předvěstí:

15.

16.

17.

18.

19.

20.

15. Návěst **Výstraha** (jedno žluté světlo) = vlak smí jet okolo tohoto návěstidla nejvyšší dovolenou rychlostí, následující hlavní návěstidlo ukazuje návěst Stůj! nebo PN.

16. Návěst **Očekávej 40 km/h** (pomalu blikající žluté světlo) = následující hlavní návěstidlo ukazuje návěst 40 km/h.
17. Návěst **Očekávej 60 km/h** (rychle blikající žluté světlo) = následující hlavní návěstidlo ukazuje návěst 60 km/h.
18. Návěst **Volno** (jedno zelené světlo) = následující hlavní návěstidlo ukazuje návěst volno.
19. Návěst **Očekávej 80 km/h** (pomalu blikající zelené světlo) = následující hlavní návěstidlo ukazuje návěst 80 km/h.
20. Návěst **Očekávej 100 km/h** (rychle blikající zelené světlo) = následující hlavní návěstidlo ukazuje návěst 100 km/h.

Návěsti světelných seřaďovacích návěstidel:

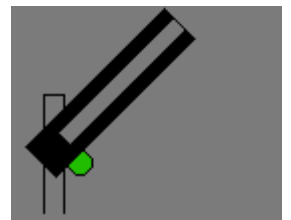
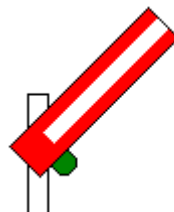
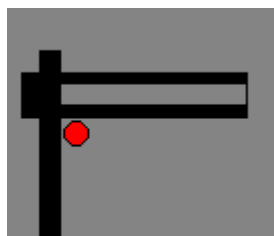
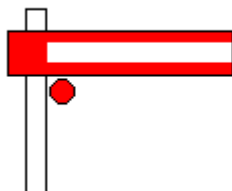
21.

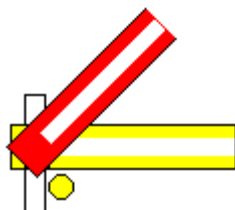
22.

21. Návěst **Posun zakázán** (jedno modré světlo) = vlaku provádějícímu posun nebo jednotlivým dílům posunu je zakázáno projet za návěstidlo, jejich čelo musí zastavit ještě před návěstidlem.
22. Návěst **Posun dovolen** (jedno mdle bílé světlo) = posun dovolen.

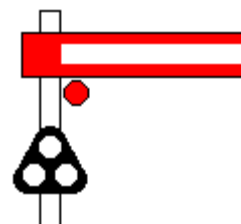
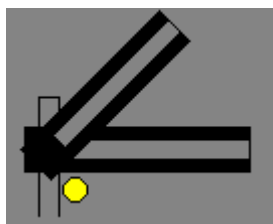
Návěsti mechanických návěstidel:

23.

24.

25.

26.

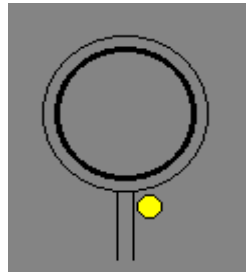
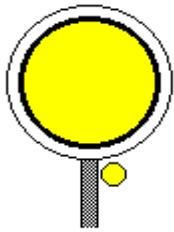
23. Návěst Stůj! (ve dne – jedno červené rameno ve vodorovné poloze, v noci – jedno červené světlo)
= vlaku je zakázáno projet za návěstidlo, čelo vlaku musí zastavit ještě před návěstidlem.

24. Návěst Volno (ve dne – jedno červené rameno šikmo vzhůru v úhlu 45°, v noci – jedno zelené světlo) = vlak smí pokračovat nejvyšší dovolenou rychlostí.

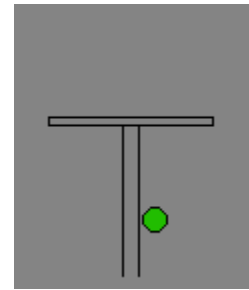
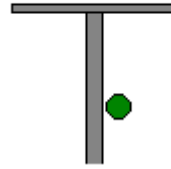
25. Návěst Výstraha (ve dne – jedno červené rameno šikmo vzhůru v úhlu 45° doplněné o jedno žluté rameno ve vodorovné poloze, v noci – jedno žluté světlo) – vlak smí jet okolo tohoto návěstidla nejvyšší dovolenou rychlostí, následující hlavní návěstidlo ukazuje návěst Stůj! nebo PN.

26. Přivolávací návěst (ve dne i v noci – jedno červené rameno ve vodorovné poloze doplněné o tři bílá světla postavená do trojúhelníka) = vlak smí jet okolo tohoto i následujícího návěstidla rychlostí nejvýše 30 km/h s připraveností zastavit před jakoukoli se vyskytnuvší se překážkou (např. i před návěstidlem, které ukazuje návěst Stůj!).

Návěsti mechanických předvěstí:

27.

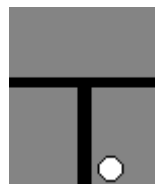
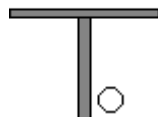
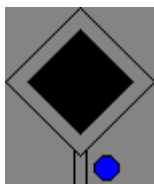
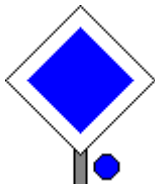

28.

27. Návěst **Výstraha** (ve dne – žlutý terč s černým mezikružím a s bílým okrajem postavený kolmo ke koleji, v noci – jedno žluté světlo) = vlak smí jet okolo tohoto návěstidla nejvyšší dovolenou rychlostí, následující hlavní návěstidlo ukazuje návěst Stůj! nebo PN.

28. Návěst **Volno** (ve dne – terč sklopený do vodorovné polohy, v noci – jedno zelené světlo) = následující hlavní návěstidlo ukazuje návěst Volno.

Návěst mechanických seřadovacích návěstidel:

29.

30.

31.

32.

29. Návěst **Posun zakázán** (ve dne – modrý kosočtvercovitý terč s bílým okrajem, v noci – jedno modré světlo) = vlaku provádějícímu posun nebo jednotlivým dílům posunu je zakázáno projet za návěstidlo, jejich čelo musí zastavit ještě před návěstidlem.

30. Návěst **Posun dovolen** (ve dne – terč sklopený ve vodorovné poloze, v noci – jedno mdle bílé světlo) = posun dovolen.

31. Vyčkávací návěstidlo – posun zakázán (ve dne i v noci – modré písmeno V) = vlaku provádějícímu posun nebo jednotlivým dílům posunu je zakázáno projet za návěstidlo, jejich čelo musí zastavit ještě před návěstidlem.

32. Vyčkávací návěstidlo – posun dovolen (ve dne i v noci – modré písmeno V doplněné o tři mdle bílá světla postavená do trojúhelníka) = posun dovolen.

Vysvětlivky

)* Indikátor – součást návěstidla, která návěsti doplňuje o čísla, písmena příp. i šipky pro kterou kolej nebo kolejový obvod návěst platí. Indikátory se používají též na návěstidlech určujících nejvyšší dovolenou rychlost.

)** Širá trať – trať bez jakýchkoli stanic, výhyben apod.

)*** Posun („šibování“) – pohyb vozidel (rozpojování a seřazování) po jednotlivých kolejích přes výhybky.

)**** Svážný pahrbek – uměle vytvořený kopcovitý terén sloužící pro gravitační posun; lokomotiva tlačí na pahorek řadu odbržděných vagonů, které se těsně před vrcholkem pahrbku vlastní vahou zabrzdí. Po překonání vrcholku pak jednotlivé vozy či jejich skupiny postupně sjíždějí po jeho opačné straně opět vlastní vahou dolů, přes soustavu výhybek na příslušné koleje.

Zdroje:

Navestidla.com

Návěstní předpisy ČSD 1954

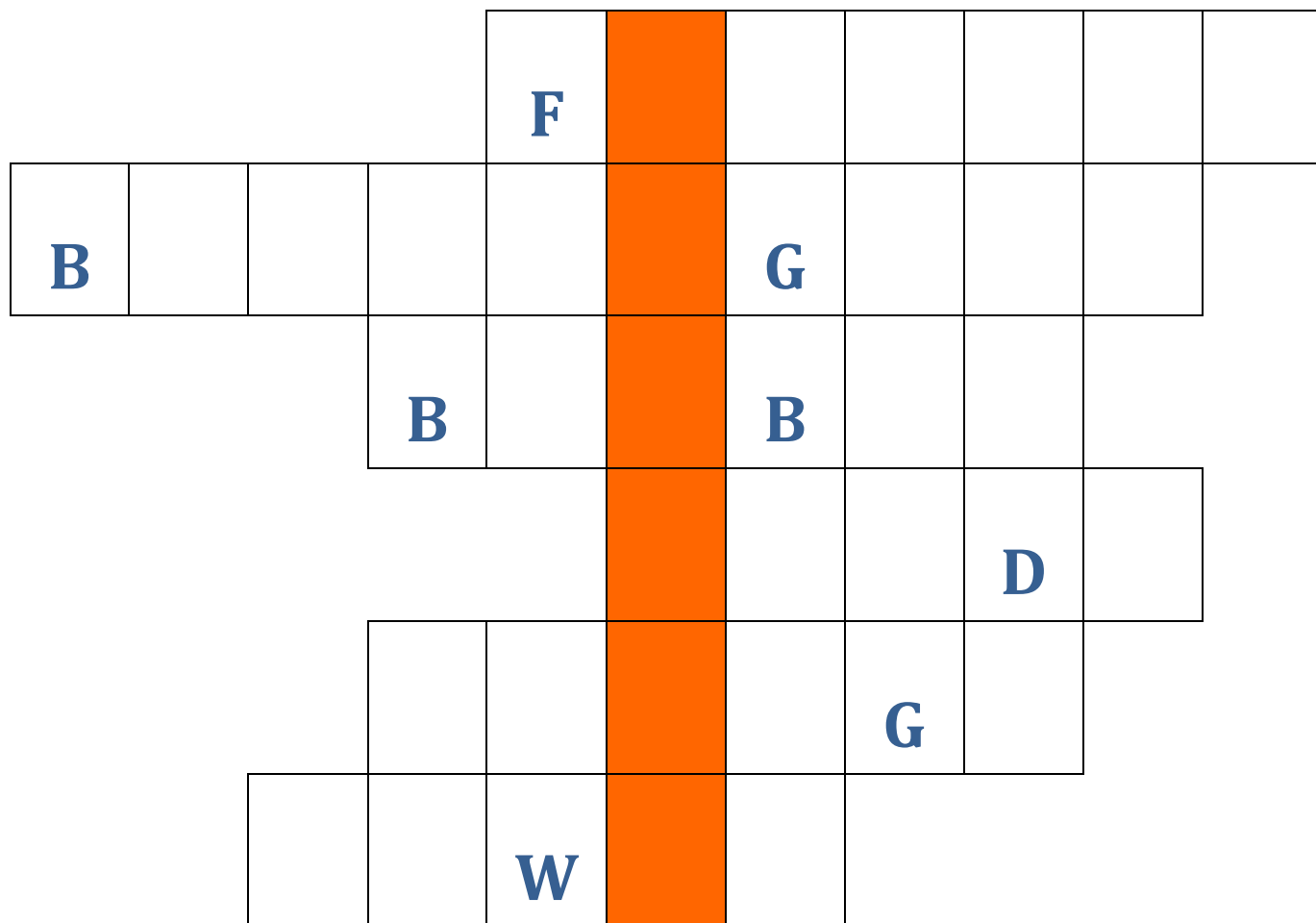
Návěstidla.cz

Arnošt Fridrich

									č			
				b						k	nic	
nic	nic	nic	nic	s			p					nic
k			s					nic	nic	nic	nic	
nic	nic	nic	nic	nic		r			l			
nic	nic	nic	nic	k					nic	nic	nic	nic
nic	k						nic	nic	nic	nic	nic	nic
nic	nic	nic	nic			m				k		nic
nic				í		nic	nic	nic	nic	nic	nic	nic
nic	nic	nic	nic					n		nic	nic	nic

- 1.Co se barví na Velikonoce?
- 2.Co se peče na Velikonoce?
- 3.Kdo snáší vejce?
- 4.Co se dává do mazance?
- 5.Jak se říká malovanému vajíčku(jinak)?
- 6.V čem kluci nosí vajíčka?
- 7.Jak se nazývá neděle před Velikonocemi?
- 8.Čím kluci mrskají holky?
- 9.Jaké zvíře je podobné králíkovi?
- 10.Jak se nazývá čtvrtek před Velikonocemi?

Káťa Beňová, Monča Lenertová, Ála Nekvapilová

1. Jak se řekne továrna anglicky?
2. Jak se jmenuje královský palác v Londýně?
3. Jak se jmenují hodiny v parlamentu v Londýně?
4. Partnerská škola v městě
5. Jak se jmenuje most v Londýně? (TOWER.....)
6. Jak se jmenuje hrad v Londýně?

Lucie Doleželová
 Natálie Hanslianová
 Ála Nekvapilová